

РОБЪРТ БЛОХ

СЕКТАТА НА ДЯВОЛА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1998

chitanka.info

Всичко започна в Лос Анжелис преди три години. Беше приятна септемврийска съботна вечер и двамата с Лес Кинсайд се разхождахме лениво по „Мейн стрийт“. Лес е асистент-режисьор в студиото, където пък аз завеждам отдела за връзки с обществеността. Пристигането му в Лос Анжелис имаше съвсем конкретна причина — трябваше да набере подходящи престъпни мутри за второстепенните роли в един гангстерски филм.

Вървахме вече доста време — зад нас бяха останали китайският квартал, „Олвера стрийт“ и бордеите в началото на „Мейн стрийт“, пред които стояха наредени евтини филипински проститутки, а от горните етажи се носеха крясъците на пиянските компании.

И двамата вече се бяхме поуморили. Предполагам, че това бе една от причините, поради която решихме да се отбием в този порутен малък салон за представления.

— Да поседнем за малко — предложи Лес, — уморен съм.

Да си призная честно, и аз нямах нищо против да подремна на някое долнопробно шоу. Не изпитвах никакъв интерес към местните представления, но възможността да подгъна изнурените си нозе ме накара да се съглася с радост. Купих билети, двамата влязохме и се настанихме удобно. Наложих се да преживеем два бурни стриптийза, после няколко неумело изпълнени фокуса, преди най-сетне да обявят, че е дошло времето за „Гранд финала“. Салонът бе затъмнен и екранът блесна в ярка светлина.

И двамата мигновено се приготвихме да подремнем. Филмите, които показват в подобни салони са от така наречения „прогонващ“ тип — целта им е да изпразнят колкото се може по-бързо заведението. Още при първите надписи аз изпружих крака, склопих очи и взех да се понасям към царството на Морфей.

Остро сръгване в ребрата ме върна обратно към реалността. Наведен над мен, Лес шептеше нещо развълнувано:

— Гледай! — той отново ме ръгна, за да прогони съня от отпуснатото ми тяло. — Виждал ли си някога нещо подобно?

Погледнах към екрана. Не знам какво очаквах да видя, но това което съзрях бе — ужас. Видях затъмнено селско гробище, потънало в сенките на стари дървета, през които се прецеждаше бледата светлина на среднощната луна. Гробището беше невероятно старо, с порутени

от времето надгробни камъни, протягащи се като пипала към нощното небе.

Камерата спря върху прясно изкопан гроб. Музиката ставаше все по-силна, развързката приближаваше. И тогава гробът *помръдна*. Всичко пред мен беше истинско — една ужасяваща реалност. Пръстта в основата на надгробния камък се разшава — сякаш отдолу нещо се надигаше. Нещо *отвътре*. Движението беше бавно, но неумолимо. Няколко буци пръст се изтърколиха встрани. Огрени от бледите лунни лъчи, след тях потекоха ручейчета от пръст и камъчета. А измежду тях вече се появяваше нещо...

И това нещо съвсем скоро щеше да се надигне. В този миг за пръв път почувствах страх. Аз не исках да гледам повече. Това, което се гърчеше отдолу беше... *нечовешко*. И въпреки това не откъсвах очи от екрана. Трябваше да видя как се... надига. Още няколко едри буци се изтърколиха и изведнъж осъзнах, че гледам право в мрака на гроба, зинал като страшна паст срещу луната. А нещото идваше отдолу. То заопипва ронливия бряг на трапа, сграбчи няколко буци пръст. Светлината на демоничната луна го озари и аз изведнъж осъзнах, че това е човешка ръка. Крехка, бледа, по която бе полепнала разложена плът. Ръка на скелет...

Още една ръка с извити дълги нокти се показва и започна да рови в пръстта. Двете ръце стърчаха до лактите — голи, лишени от плът. Те се гърчеха като бели, сякаш прокажени змии. Ръце на надигащ се от дълбините труп. И точно в мига, в който тялото се показва, луната бе забулена от облаци. Светлината изчезна и в сянката се виждаше само някакъв мрачен силует. Нищо не можех да различа, но не се сърдех — даже бях благодарен за това.

Но изведнъж облакът започна да се отдръпва от луната. Само след секунда щях да зърна неговото лице. Лицето на нещото от гроба, на онова, което трябваше да гние под земята... Какво ли бе то? Сенките се отдръпнаха. От гроба се надигна прегърбена фигура и погледна към мен. Разтворих очи и видях...

Е, предполагам, че всеки от вас е гледал филми на ужаса. Знаете какво показват там най-често: Човека маймуна, Маниака убиец или пък Мъртвешката глава. Натруфени с грим артисти или светещи черепи.

Но аз не видях нито едно от тези неща. Вместо това съзрях ужаса. В началото помислих, че виждам лицето на дете. Не, не на дете, а на мъж с душата на дете. Лице на поет може би — спокойно и вдъхновено. От двете страни на високото чело се спускаха дълги кичури, веждите бяха извити като арки над склопените очи. Носът и устата бяха тънки и фино изваяни. Някакъв неземан покой се излъчваше от това лице. Сякаш човекът не спеше, а се намираше в състояние на катаlepsия или сомнамбулизъм. Изведнъж лицето стана по-голямо, луната блесна и аз видях...

Ярката светлина сякаш подчерта неуловимите на пръв поглед щрихи на злото. Тънките устни бяха сгърчени като пиявици. Ноздрите зловещо потрепваха. Плътта на челото бе разложена до слуз, косите бяха мъртви, покрити също със засъхнала слуз. Тъмни сенки потрепваха под склопените очи. Ужасните сгърчени ръце се надигнаха към лицето и задраскаха с нокти по клепачите. Очите се отвориха.

Бяха широки, неவிждащи, в тях гореше пламък и вътре беше... гробът. Това бяха очи, склопили се, когато животът си бе отишъл и отворили се наново в ковчега под земята. Очи, които бяха видели как се разлага плътта, а душата напуска тялото, гърчейки се като умиращ червей. Неземан живот блестеше в тези очи — живот толкова страшен, че да накара дори един труп да се надигне от гроба. Това бяха *гладни* очи — когато се огледаха, в тях проблесна триумф. Това бе глад за света, така както Смъртта може да жадува за Живота. Като факли грееха тези очи от бледото лице на трупа.

Нещото закрачи. Пристъпваше бавно между надгробните камъни и се катереше по улегналите стари гробове. После пое през тъмната гора, докато най-сетне стигна до пътя. Там се спря и се огледа — бавно, бавно. Когато съзря светлините на близкото село, в очите му отново блесна гладът. Смъртта се готвеше да закрачи сред хората.

Гледах всичко това като хипнотизиран. Бяха изминали само няколко минути, но ми се струваше, че са били векове. Филмът продължаваше. Двамата с Лес не бяхме разменили нито дума.

Сюжетът нататък ми бе добре познат. Мъртвият естествено се оказа учен, чиято жена бе избягала с някакъв млад доктор. Докато го лекувал от тежко страдание, докторът приложил мощен наркотик с катаlepsично действие. Диалогът бе на чужд език, почти нищо не

разбирах. Всички актьори ми бяха непознати, необичайна бе и операторската работа.

Една сцена ми направи силно впечатление. В нея мъртвият мъж бе поставен на трона по време на церемония на Черното сборище. На жертвоприношение бе подложено малко дете... Спомням си очите му, когато пронизваше детето с ножа...

Страшното бе, че през целия филм той продължаваше да се *разлага*. Поклонниците на Черното сборище го олицетворяваха с пратеника на Сатаната и не след дълго отвлякоха жена му, за да я пожертват в негова чест. Последва сцена, в която изплашената до смърт съпруга разпозна своя полуразложен мъж, а той с кобен глас ѝ разкри своята тайна. След това дойде финалното преследване на сатанинските поклонници — до техния каменен олтар в планината. И накрая — смъртта на възкръсналия от гроба.

Останал почти само един гол скелет, целият надупчен от куршумите на доктора и съседите, мъртвият се свлече на своя каменен трон. И докато очите му се вглеждаха в своята втора смърт, устните му мълвяха последна молитва към Сатаната. Скелетът запълзя към ритуалния огън и след това се загърчи в пламъците му. И когато се надигна за последен път, той гледаше не нагоре към небето, а надолу — в земята. Огнена паст се разтвори внезапно под него и той изчезна в дълбините. Господарят бе призовал своето черно създание...

Когато най-сетне филмът свърши и откъм оркестъра шумно провъзгласиха следващото пийпшоу, ние бавно се надигнахме от седалките — сякаш едва сега осъзнавахме къде се намираме. Почти всички останали зрители изглеждаха не по-малко стреснати от нас самите. Те се споглеждаха един друг, мърмореха объркано на различни езици и изглежда бяха изгубили всякакъв интерес към предстоящото ново „тържество на плътта“.

Нямаше какво да си кажем с Лес. И двамата бяхме под впечатлението на преживяното. Последвах го мълчаливо, докато се изкачваше по стълбите към кабинета на управителя на киното.

Едуард Релч ни посрещна намръщен на бюрото си. Появата ни изглежда не предизвика у него никаква радост. Когато Лес го запита откъде е купил филма, той отвори уста и избълва цял куп проклетия. Научихме, че „Сектата на Дявола“ е бил изпратен от една агенция, на която наскоро поръчали уестърн, а вместо него по погрешка се появил

този „гаден европейски боклук“. Отвратителен филм за едно заведение, където се разсъбличат дами! Публиката се тресяла от страх, а на това отгоре филмът не бил и на английски! Воняща задокеанска измислица!

Трябваше да мине известно време, преди да успеем да измъкнем името на агенцията от сквернословещите устни на управителя. Само след пет минути Лес Кинсайд вече разговаряше с директора на агенцията, а след час влязохме в неговия офис. На следващата сутрин Кинсайд отиде на среща с големия шеф, а малко по-късно през деня ми бе разрешено да оповестя пред обществеността, че Карл Йорла, звездата на австрийското кино на ужаса, е дал телеграфически съгласието си да работи в нашето студио и че тръгва веднага за Щатите.

* * *

Материалите бяха подготвени и отпечатани незабавно. Но след като попремина първоначалният шум, изведнъж се досетих за нещо. Всичко бе станало прекалено бързо, а в действителност ние не знаехме нищо за Йорла. Последваха запитвания до колеги в Германия и Австрия, които не ни дадоха допълнителна информация за неговия личен живот. Очевидно участието му в „Сектата на Дявола“ е било дебют. Името му бе абсолютно неизвестно. Филмът бе попаднал съвсем случайно в агенцията и досега не бе показван никъде другаде в Щатите. Нямахме представа за възможната реакция на публиката, а и не можехме да го пуснем по екраните, преди да преведем поне заглавието и субтитрите.

Бях в задънена улица. Притежавахме правата на нещо, което можеше да се превърне в хит на годината, а аз не разполагах с достатъчно информация дори за най-прости рекламни материали!

Донякъде успокояващ бе фактът, че Карл Йорла щеше да пристигне след две седмици. Казаха ми да се заема с него веднага щом се появи, а след това да зaley рекламните агенции с материали за живота му. Трима от най-добрите ни драматурзи вече разработваха специален сценарий, посветен на него — под вещото ръководство на шефа ни, разбира се. Проектът се движеше в познатите рамки от

чуждестранния филм — темата „възкръсване от смъртта“ бе доста популярна.

Самият Йорла пристигна на седми октомври. Настанихме го в хотел и преди още да си отдъхне, се заехме с него.

За пръв път се срещнах с Йорла в малката съблекалня, която му бе предоставена. Никога няма да забравя онзи следобед, непосредственото ми впечатление от него, след като отворих вратата. Не знам какво точно очаквах да видя. Но това, което видях, ме поразя. Защото Карл Йорла беше същият онзи току-що излязъл от гроба мъртвец, само че *на живо*.

Плътта му естествено не беше изгнила. Но той беше висок и прегърбен съвсем като нещото от филма, лицето му беше призрачно бледо, а около очите му имаше виолетови кръгове. И това бяха същите мъртвешки очи от филма, очи *познали* мрака и смъртта!

Той ме поздравя с гробовен глас на отсечен английски. После ми се усмихна малко смутено, но в очите му се четеше все същата празнота. След като преодолях първоначалното си объркване, му обясних с какво се занимавам и какво очаквам от него.

— Никаква об-щест-ве-ност — засрича в отговор Йорла. — Не желае да разказва за мои дела пред никого.

Отвърнах с обичайните аргументи. Не знам каква част от речта ми достигна до него, но Йорла си оставаше неумолим. Научих съвсем малко — бил роден в Прага, живял в заможно семейство, във филма се съгласил да участва по молба на негов приятел режисьор. После режисьорът заснел познатия ни филм, който бил предназначен за съвсем ограничен кръг от приятели. Но случайно едно от копията попаднало в каналите за масово разпространение. Цялата тази история се оказала една голяма грешка. Но тъй като Карл Йорла отдавна мечтаел да напусне Австрия, поканата от американската филмова компания му се видяла удобен повод.

— След като се филм появи, аз в лоша светлина пред мои приятели — обясни бавно той. — Те не желае да се показва това... церемонията.

— Черното сборище? — попитах аз. — Те са *ваши приятели*?

— Да. Пок-лон-ници на Луцифер. Всичко беше наистина.

Шегуваше ли се? Не — по лицето му се четеше, че е искрен. Нямаше място за насмешка в тези сумрачни очи. И изведнъж започнах

да осъзнавам какво е разкрил пред мен — че той самият е от поклонниците на дявола. А също и неговият приятел — режисьорът. Заснели са този филм за вътрешна употреба в тяхната мистична среда. Нищо чудно, че е бързал да избяга зад граница!

Всичко това изглеждаше невероятно, ако нямах известна представа за Европа и за мрачния северняшки ум. В наши дни многобройни поклонниците на дявола имаше в Будапеща, Прага и Берлин. И Карл Йорла, актьор от филм на ужасите, признаваше пред мен, че е един от тях!

— Каква история! — възкликнах аз. Но после осъзнах, че подобно нещо, разбира се, не може да бъде отпечатано.

За Борис Карлоф например често се пишеше, че бил изключително добродушен човек, отдаден изцяло на своята овощна градина. Лугоши представяха като чувствителен невротик, измъчван от ужасните роли, които го караха да изпълнява в киното. За Питър Лоре пък казваха, че и на мравка път правел, че от ученик мечтаел да играе комедийни роли.

Не, нямаше никакъв начин да разгласим, че Йорла принадлежи към тайно общество от поклонници на Сатаната. Що се отнасяше до личния му живот, той бе ужасно сдържан на тази тема. След края на това незадоволително интервю потърсих Кинсайд. Разказах му за наученото и поисках от него съвет. И получих.

— Да използваме една традиционна, но позабравена днес легенда — възкликна Кинсайд. — Човекът мистерия. Нищо няма да казваме за него, докато филмът не се появи по екраните. Струва ми се, че след това нещата ще потръгнат от само себе си. Този човек е цяло съкровище. Така че не го безпокой, а чакай да излезе филмът.

Така и направих. Изоставих всякакви опити да науча нещо повече за живота на Карл Йорла и сега съм благодарен за това свое решение.

* * *

Сценарият най-сетне бе завършен и одобрен. Декорът беше издигнат в четвърти павилион. Йорла посещаваше студиото всеки ден — Кинсайд се бе нагърбил със задачата да го учи на английски. Имаше

една-две сцени, в които се налагаше да каже по няколко изречения. Йорла се оказа блестящ ученик, по думите на Лес. Но самият Лес не беше доволен от развитието на нещата. Един ден, само седмица преди да започнем снимките, той се появи при мен и изплю камъчето. На пръв поглед говореше безгрижно, но веднага се досетих, че е доста обезпокоен.

Същината на историята се оказа проста — Йорла се държал от странно по-странно. Първо напуснал хотела — само няколко дни след като пристигнал в Холивуд, а сетне отказвал да даде на хората от офиса новия си адрес. Но нещата не свършваха дотук. Йорла също така категорично отказвал да обсъжда ролята си и проблемите, свързани с нея. Изглеждаше напълно безразличен към предстоящия филм и в разговор с Кинсайд признал чистосърдечно, че единствената причина за подписването на контракта била възможността да напусне Европа.

Разказал и на Кинсайд онова, което вече ми бе съобщил — за поклонниците на Сатаната. Но намекнал и още. Казал, че напоследък го следят, споменал нещо за „отмъстители“ и „ловци, които дебнели своята плячка“. Освен това категорично настоявал да се снима само с многопластов грим, за да не бъде разпознат.

— Какво, по дяволите, да правя с такъв човек? — избухна Кинсайд, след като ми разказа всичко това. — Той е един побъркан глупак. Да го чуеш само как непрестанно дърдори за разни церемонии и жертвоприношения. Вярва във всяка своя дума и нека да ти кажа честно, дойдох при теб най-вече заради онова, което ми каза тази сутрин. Когато влезе в офиса, дори не го познах отначало. Причината не беше само в черните очила и перуката. Променил се бе самият той. Тресеше се като желе и беше по-прегърбен от всякога. А когато заговори, гласът му беше като грачене на граблива птица. След това ми показа това.

Кинсайд ми подаде някаква изрезка от лондонския „Таймс“, съдържаща само няколко изречения. В тях се подчертаваха странните обстоятелства около смъртта на Фриц Оммен, австрийски кинорежисьор. Намерили го обесен в една парижка мансарда, тялото му било ужасно обезобразено, споменаваше се за изрязан върху корема му разкривен кръст, от който се показвали разкъсаните му вътрешности. Полицията продължаваше издирванията.

— Фриц Оммен — изрече бавно Кинсайд — е режисьорът на „Сектата на Дявола“. Йорла твърдеше, че и той е от поклонниците на дявола. Уверяваше, че е избягал в Париж, но очевидно и там са го открили.

Мълчах.

— Каква бъркотия — изръмжа Кинсайд. — Предложих на Йорла да го поставим под полицейска охрана, но той отказа. Повече не мога да настоявам. Всичко което се иска от него, според контракта, е да участва в снимките. Но виждам, че вече не издържа психически. Аз също.

След тези думи Кинсайд изхвърча навън. С нищо не можех да му помогна. Седях и си мислех за Карл Йорла, който вярваше в демони и в Сатаната, прекланял се бе пред тях и накрая ги бе предал. Бих могъл да се усмихна на всичко това, ако не бях надзърнал в очите на този човек и не бях съзрял злото, което се таеше в тях. Той *знаеше!* В този миг за пръв път се почувствах щастлив, че не успях да направя живота на Йорла обществено достояние. Може би съм имал предчувствие.

През следващите няколко дни виждах Йорла все по-рядко. Но слуховете вече бяха плъзнали. Пред вратите на студиото все по-често се мяркаха „чуждестранни“ зяпачи. Някой направи опит да мине с колата си през бариерата. В тълпата туристи заловиха човек, който носеше под сакото си автоматичен пистолет. Малко преди това го видели да надзърта през прозорците на офиса. Отведоха го в участъка, но мъжът категорично отказал да говори. Разбра се само, че е германец...

Всяка сутрин Йорла спираше пред студиото със своята раздрънкана таратайка. Отказваше да разговаря с когото и да било. Бе наел двама въоръжени мъжаги, които го придружаваха навсякъде.

След броени дни дойде новината, че немският терорист е проговорил. Очевидно бил душевноболен — бълнувал несвързано за „Черният култ на Луцифер“, в който членували не малко чужденци от града. Това било тайно общество от поклонници на дявола, което поддържало мъгляви връзки с Европа. Той бил „избран“ за оръдие на отмъщението. Повече не посмял да каже, но все пак съобщил някакъв адрес — на пустееща къща в затънтен район на Глендейл. Полицията отишла да залови членовете на култа, но естествено не открила никого. Къщата била доста зловеща на вид, имала дори тайно подземие, но

изглеждала необитаема. Германецът бил изпратен на преглед при психиатър.

Всичко това внесе смут в душата ми. Какви ли не странни и мистериозни птици се въдеха из чуждестранните колонии в Лос Анжелис и Холивуд. Чувал бях, че дори филмови звезди понякога се забъркваха с подобни съмнителни компании и изпадаха под влияние на окултисти от далечни страни.

Същият следобед черната кола на Йорла напусна студиото и се отправи към тайното убежище на актьора, който изглеждаше ужасно уплашен. Опитах се да го проследя, но в каньона Топанга му изгубих дирите — колата му сякаш се стопи сред хълмовете.

И това бе денят, в който той изчезна. Във всеки случай на следващия ден не се появи в студиото, а само след два дни започвахме снимките. Шефът и Кинсайд ходеха като побъркани. Съобщиха в полицията, а аз направих всичко възможно да успокоя нещата. Когато на следващия ден Карл Йорла не се появи в студиото, отидох при Кинсайд и му разказах за преследването в каньона Топанга. Полицията се захвана за работа. На сутринта трябваше да започнем снимките.

Прекарахме една безсънна нощ в безплодно бдение. Никакви новини. Дойде утрото, а с него и отчаянието в очите на Кинсайд. Двата мълчаливо поехме към закусвалнята. Чувствахме нужда от кафе, нямахме никакви сведения от полицията. Минахме покрай четвърти павилион, където екипът на Йорла вече се подготвяше за снимки. Ударите на чуковете звучаха като зловещи акорди на съдбата. Знаехме, бяхме уверени, че днес Йорла няма да се изправи пред камерите. От близкия офис изскочи Блескайнд, режисьорът на неродения шедьовър на ужаса.

— Някакви новини? — изхриптя той и сграбчи с пухкавите си ръчички ревера на Кинсайд.

Кинсайд бавно поклати глава. Блескайнд стисна цигарата си със зъби.

— Ние започваме — заяви той. — Ще заснемем епизодите без Йорла. Ако не се покаже скоро, ще наемем друг актьор. Не можем да чакаме.

След тези думи режисьорът се понесе към павилиона. Озарен от някаква внезапно хрумнала му мисъл, Кинсайд ме сграбчи за ръкава и ме помъкна след режисьора.

— Да видим началните снимки — предложи той. — Искам да разбера с какво ще започнат.

Влязохме в четвърти павилион. Пред нас се извисяваше готически замък — мрачен, порутен, навяващ прокоба. Това бе старинният дом на барон Улмо. Обвита в паяжини, покрита с прах, изоставена от хората, сградата се бе превърнала в свърталище на плъхове през деня и на неземни ужасии през нощта. Отпред се издигаше олтар, но олтар на злото — огромна маса, издялана от черен камък, върху която барон Улмо и неговият демоничен култ бяха вършили ужасяващите си жертвоприношения. В този момент барон Улмо лежеше погребан под олтара. Така поне гласеше легендата.

Според сценария в началото на първата сцена героинята на Силвия Ченинг разглежда замъка. Тя току-що го е наследила и е дошла да му хвърли едно око, придружена от своя млад съпруг. Предстои ѝ за пръв път да зърне олтара и да прочете издялания в основата му надпис. Произнесени на глас, тези думи представляваха мистична клетва, която щеше да пробуди барон Улмо — героя на Карл Йорла — от неговия мъртвешки сън. След това баронът се надига от криптата и прави няколко крачки. Тук всъщност свършваше първата сцена, защото продължението не можеше да бъде заснето без Йорла.

Обстановката бе пресъздадена великолепно. Веднага след като започнаха снимките, двамата с Кинсайд се настанихме зад режисьора Блескайнд. Силвия Ченинг излезе на сцената, подадоха сигнал, блеснаха прожектори и действието започна.

Силвия направи няколко колебливи крачки по покрития с паяжини под, изведнъж забеляза олтара и взе да го разглежда. Наведе се да прочете надписа, после го произнесе на глас шепнешком. Разнесе се скърцане и капакът на разположената под олтара крипта започна да се повдига. Олтарът се завъртя встрани и разкри входа към мрачната шахта. Камерите уловиха в едър план лицето на Силвия. Тя трябваше да надзърне в криптата и да изиграе ужас. Силвия се справяше чудесно. Според сценария на дъното под нея лежеше мъртвият барон Улмо. Блескайнд вече се готвеше да прекрати снимките, когато...
Нещо се надигна от криптата!

Това нещо бе мъртво! Това бе самият ужас с маска от разкапана плът. Хилавото тяло бе обвито в раздърпани парцалаци, а на гърдите аленееше кървав кръст — изрязан дълбоко в кожата. В очите блестеше

прокоба. Това бе самият барон Улмо, възкръснал от мъртвите. *Това беше Карл Йорла!*

Гримът бе майсторски положен. Очите му гледаха мъртвешки, точно както в предишния филм. Устните бяха сгърчени, в мрака зад тях белееха закривените му зъби. Но най-поразително от всичко бе видът на това кърваво разпятие. При ненадейната поява на Йорла режисьорът Блескайнд за малко щеше да си глътне цигарата. Но бързо се овладя и даде сигнал на оператора да продължи снимките. Всички следяхме напрегнато сцената.

Йорла играеше по-добре от всякога. Едва помръдваше — бавно и вдървено, както подобава на един възкръснал труп. Докато се надигаше мъчително от криптата, върху лицето му бе изписана агония. Сцената беше безмълвна, нали Силвия бе припаднала. Но устните на Йорла потрепваха и до ушите ни достигна безгласният му шепот, от който повя ужас. Сега вече трупът се бе подал наполовина от своя гроб. Той се люшна напред, като не спираше да шепти. Кървавото разпятие блестеше на гърдите му... И изведнъж си спомних, че такъв кръст е имал и Фриц Оммен — убитият австрийски режисьор. Ето значи откъде му е хрумнала идеята на Йорла.

Всеки миг трупът щеше да излезе от гроба. Ето изправи се... Но не — тялото изведнъж се вдърви и се свлече обратно в криптата...

Не помня кой започна да крещи пръв. Но крясъците продължиха и след като някои от сценичните работници изтичаха и надникнаха в криптата. Аз също закрещях, когато погледнах вътре. Защото криптата беше съвършено празна...

* * *

Бих искал историята да приключи дотук. Вестниците не писаха почти нищо. В полицията се постараха да потулят всичко. Нашите шефове се държаха така, сякаш въобще не съществуваше такава продукция. Но събитията не приключиха дотук. Имаше и продължение на ужасяващия епизод, разиграл се в четвърти павилион.

Йорла бе изчезнал. Никой не го бе виждал да влиза в студиото. Никой не му бе помагал да си сложи грима. Никой нямаше представа, че е бил в криптата. Беше се появил на сцената и после бе изчезнал.

Криптата зееше празна. Такива бяха фактите. Тогава Кинсайд взе нещата в свои ръце. Незабавно нареди да проявят филма, но се оказа, че и двамата камермани са припаднали. Най-сетне се настанихме в прожекторната зала и на екрана блесна ярка светлина.

Силвия прави няколко крачки, прочита клетвата, криптата се отваря и тогава... Боже мой! Отвътре не се показва *нищо*! Не, не съвсем нищо. Във въздуха се поклащаше блестящо алено разпятие, изрязано от кървяща плът. Но Йорла не се виждаше никакъв! Виждаше се само един кървящ червен кръст. Сетне от тонколоните се разнесе зловец шепот. Йорла (или онова, което бе излязло от криптата) бе прошепнал няколко неразбираеми думи. А микрофонът ги бе уловил. И макар в момента да не виждахме Йорла на екрана, гласът му стигна до нас от нищото. Чухме го да повтаря нещо — отново и отново, докато пропада обратно в криптата. И това, което повтаряше, беше някакъв адрес в каньона Топанга.

Светлината в залата блесна и ние я посрещнахме с благодарност. Кинсайд се свърза с полицията и им съобщи за научения адрес.

Зачакахме да ни позвънят обратно. Никой от нас не заговори. Мислите ни бяха при Карл Йорла, поклонника на Сатаната, предал своята вяра. И при страшното отмъщение, което бе надвиснало над него. Спомнихме си за ужасяващата смърт на режисьора и за кървавото разпятие върху гърдите му, мислехме за тайнственото изчезване на Карл. А пред очите ни беше само онази сияйно-кървава звезда, която плуваше на екрана, докато гласът на Йорла шептеше злокобно...

Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката. Обаждаха се от полицията. Изслушах първите няколко изречения. После съм припаднал... Дойдох на себе си след няколко минути. Още известно време ми беше необходимо, преди да успея да заговоря.

— Открили са тялото на Карл Йорла на адреса, който чухме в залата — изрекох с разтреперан глас. — В една колиба горе на хълма. Мъртъв. На гърдите му имало изрязан кръст. Предполагат, че убийството е дело на религиозни фанатици, защото в колибата имало много книги по окултизъм и черна магия. Казаха...

Преглътнах мъчително. Кинсайд ме следеше нетърпеливо.

— Продължавай.

— Казаха — намерих най-сетне сили, — че Йорла е умрял преди три дни...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.